

*Πολιτική Απόφαση που έλαβε το 46% των ψήφων της CPN **[i]** της 4ης και 5ης Ιουνίου, που συντάχθηκε και ψηφίσθηκε από διαφορετικά ρεύματα που επιθυμούν έναν επαναπροσανατολισμό του NPA προς τα αριστερά, ειδικότερα από: Tendance CLAIRE, Courant Anticapitalismeet Révolution, Courant Communiste Révolutionnaire, Courant Démocratie Révolutionnaire.*

Το σημερινό κίνημα αναπτύχθηκε απρόσμενα: από ένα online ψήφισμα που συγκέντρωσε 1,3 εκατομμύρια υπογραφές στον αποκλεισμό των διυλιστηρίων τρεις μήνες αργότερα, πέρασε μέσα από μια δωδεκάδα πανεθνικές ημερήσιες απεργίες, για να βρει το δικό του ρυθμό γύρω από το δια-συνδικαλιστικό, πρώτα με το κίνημα της νεολαίας, σε μεγάλο βαθμό αυτο-οργανωμένο, μετά με τις συγκεντρώσεις των πλατειών, τις διάφορες κινηματικές συλλογικότητες και έναν αριθμό τοπικών πρωτοβουλιών. Το κίνημα εμπλουτίσθηκε με όλες τις αμφισβητήσεις, όλες τις εξεγέρσεις ενάντια στις αδικίες, τη καταπίεση, την οικονομική κρίση, τη κοινωνική, την οικολογική, τη μιλιταριστική. Ακόμη και αν το «Nuitdebout» γνωρίζει προς το παρόν μια υποχώρηση, αυτό το κίνημα είναι μάρτυρας ενός κοινωνικού αναβρασμού αμφισβήτησης του συστήματος με φιλοδοξίες εκδημοκρατισμού. Ένας αναβρασμός που προκλήθηκε από τη νεολαία της οποίας η εξέγερση, η ανιδιοτέλεια, η μαχητικότητα έπαιξαν έναν σημαντικό ρόλο μέσα στο κίνημα παρά τη μείωση σήμερα της παρουσίας της λόγω του τέλους της σχολικής χρονιάς και των εξετάσεων.

Η πιο μαζική κινητοποίηση συγκέντρωσε 1,2 εκατομμύρια ανθρώπους στις 31 Μαρτίου με μεγάλο αριθμό νέων, ειδικότερα μαθητών λυκείου και με πολλά λύκεια σε κατάληψη. Αν και οι υπόλοιπες ημέρες γενικής κινητοποίησης ήταν λιγότερο μαζικές, η κάθε μια από αυτές κινητοποιούσε κόσμο πέρα από το πυρήνα των παραδοσιακών αγωνιστών και έβρισκε αποθέματα για να χρησιμοποιηθούν σαν εφαλτήριο για τη συνέχεια, ασκώντας μια σταθερή πίεση στη ηγεσία του δια-συνδικαλιστικού.

Ο νόμος για τα εργασιακά ξεχείλισε το ποτήρι. Αποτελώντας προέκταση των νόμων Macronκαι Rebsamen, του CICE [ii], του συμφώνου υπευθυνότητας, αποκρυστάλλωσε την εξέγερση, την οργή που συσσωρεύτηκε τα τελευταία χρόνια σε μια αλυσίδα χιλιάδων αγώνων και απεργιών που βρίσκονταν μέχρι τώρα στην αφάνεια. Στη πραγματικότητα, εδώ και μήνες, η δυσαρέσκεια εκφράζεται διάσπαρτα: διαδοχικές μεμονωμένες απεργίες για τους

μισθούς, ενάντια στις απολύσεις, ενάντια στις αναδιοργανώσεις, για τις συνθήκες εργασίας, ενάντια στην υπονόμευση του χρόνου εργασίας (μεταξύ των άλλων μέσα στα νοσοκομεία), κινήματα αλληλεγγύης ενάντια στη καταπίεση (Air France, Goodyear) … χωρίς να βρίσκουν τη δύναμη να υπερκεράσουν την αδράνεια των συνδικαλιστικών ηγεσιών για να δημιουργήσουν τη σύγκλιση και παρά τις απόπειρες μιας μαχητικής μειοψηφίας. Σήμερα αυτοί οι αγωνιστές βρίσκονται στην καρδιά της κινητοποίησης, ανοιχτοί στις ιδέες, στις συζητήσεις, στην αναζήτηση μιας πολιτικής για το κίνημα. Αυτή η εξέγερση τροφοδοτήθηκε από την αυταρχική, αντιδημοκρατική, βίαιη στροφή της εξουσίας. Μόλις ένα χρόνο μετά από τους ύμνους στο Charlieκαι στην ελευθερία, είχαμε την επιβολή της διαρκούς κατάστασης εκτάκτου ανάγκης, την απόπειρα να θεσμοθετηθεί η αφαίρεση της εθνικότητας, τη χρησιμοποίηση του 49-3 **[iii]**, την ολομέτωπη καταστολή: η κυβέρνηση του PS προκειμένου να επιβάλλει το νόμο των αφεντικών προτρέπει τη χρησιμοποίηση της βίας. Το σύνολο της οικονομικής εξουσίας και του πολιτικού προσωπικού, ιδιαίτερα αυτό της δεξιάς, το εξαγγέλλουν: δεν πρόκειται παρά μόνο για μια αρχή, ανάμεσα σε όλες τις άλλες επιθέσεις ενάντια στους μισθούς και το χρόνο εργασίας των μισθωτών.

Η δεξιά δεν πλειοδοτεί μόνο ενάντια στους απεργούς, την CGT, τους «νέους» και τους «ταραχοποιούς» αλλά επίσης πλειοδοτεί για το «πρόγραμμα» μέσα στο πλαίσιο της καμπάνιας για τη πρωτοβάθμια. Ο καθένας αντιλαμβάνεται ότι δεν πρόκειται παρά μόνο για τα ορεκτικά, θα πρέπει να πέσουν όλα τα αναχώματα και από δω και πέρα να επιτεθούν με την αύξηση του χρόνου εργασίας, με την αμφισβήτηση των επιδομάτων ανεργίας, του κατώτατου μισθού, του συνόλου των ελαχίστων των κοινωνικών παροχών…

Το FNπαίζει ένα διπλό αντι-εργατικό παιχνίδι: από την μια μεριά επικαλείται την «τάξη» ενάντια στους «αριστεριστές», ζητώντας την απαγόρευση του NuitDebout, από την άλλη, παραμένει προσεκτικό στις δηλώσεις του για το κίνημα και επικεντρώνει την ουσία των επιθέσεών του ενάντια στην κυβέρνηση, καταγγέλλοντας τον εργασιακό νόμο, το 49-3 και χύνει δάκρυα για την έλλειψη δημοκρατίας!

Οι εξελίξεις και οι ρήξεις που συμβαίνουν εδώ και τρεις μήνες είναι βαθιές. Νέοι συσχετισμοί δυνάμεων έχουν ξεκινήσει να εγγράφονται μέσα στις τρέχουσες αντιπαραθέσεις ανάμεσα σε σημαντικούς τομείς της εργατικής τάξης, του κόσμου της εργασίας και του πρεκαριάτου, της εξεγερμένης νεολαίας αλλά και της αστικής τάξης, του κράτους της και του πολιτικού προσωπικού της.

Πρόκειται λοιπόν ξεκάθαρα για μια καινούργια πολιτική κατάσταση που ξανοίγεται, που χαρακτηρίζεται από μια μεγάλης κλίμακας μαζική ρήξη με το Σοσιαλιστικό Κόμμα (PS) και

για την επιστροφή στο προσκήνιο της εργατικής τάξης, ειδικότερα αυτής του ιδιωτικού τομέα. Είναι μέσα στις συντεταγμένες αυτού του πλαισίου που πραγματοποιείται η αντιπαράθεση.

Είναι δυνατόν να νικήσουμε

Η εργατική τάξη κατέλαβε το προσκήνιο: διυλιστήρια, αποθήκες καυσίμων, πυρηνικοί σταθμοί, λιμάνια, σιδηροδρομικοί, RAPT **[iv]**, αποκομιδή σκουπιδιών, ηλεκτρολόγοι, ελεγκτές εναέριας κυκλοφορίας και το προσωπικό του Roissy **[v]**...Αυτό συνοδεύεται με πολλαπλές πρωτοβουλίες αποκλεισμού βιομηχανικών ζωνών και αποβαθρών εφοδιασμού. Η μέθοδος της απεργίας και της πικετοφορίας επέστρεψαν για να αποδειχθεί η πιο αποτελεσματική στην επιβολή του συσχετισμού των δυνάμεων με την εργοδοσία και την κυβέρνηση. Με έναν έμμεσο τρόπο το επιβεβαιώνουν οι πολλές επιμέρους παραχωρήσεις που η κυβέρνηση ήταν υποχρεωμένη να κάνει σε διάφορους τομείς προκειμένου να αφοπλίσει την βόμβα του «όλοι μαζί».

Η ηγεσία της CGTαναγκάσθηκε από την εξέλιξη της κατάστασης να πάει πιο πέρα από εκεί που επιθυμούσε, πιο πέρα από την αντιπαράθεση στο νόμο. Η πραγματική θέση της συνίσταται στο να τεθεί επικεφαλής της κινητοποίησης (και από ένα μεγάλο μέρος του λαού θεωρείται ότι βρίσκεται στη πρώτη γραμμή της πάλης), να αυξήσει τη πίεση στη κυβέρνηση κηρύσσοντας σκληρές απεργίες σε τομείς κλειδιά που μπορεί να ελέγχει, δείχνοντας πάντοτε ότι είναι έτοιμη να σταματήσει την απεργία εάν η κυβέρνηση είναι έτοιμη να διαπραγματευθεί, χωρίς να κάνει συστηματικά την απόσυρση του νόμου ένα προ-απαιτούμενο. Η ριζοσπαστικότητα των μεθόδων δεν συνεπάγεται μια ρήξη με τη πολιτική του «κοινωνικού διαλόγου». Συνδυάζει μαζί με τον από τα πάνω έλεγχο του κινήματος, πολλαπλά ανοίγματα προς τη πλευρά της κυβέρνησης. Η CGTαναζητά έτσι μια διέξοδο από τη κρίση που θα της επιτρέψει να δείξει στη βάση της και σε όλο το πληθυσμό ότι η κινητοποίηση έδωσε αποτελέσματα διασώζοντας παράλληλα τη κυβέρνηση που συνδέει την απόσυρση του νόμου με την χρησιμοποίηση του 49-3.

Προς το παρόν είναι προς τη πλευρά της εξουσίας που αυξάνεται η κρίση. Η προπαγάνδα της, όλες της οι προσπάθειες να εκφοβίσει και να διαιρέσει το κίνημα δεν καταφέρνουν να το κάμψουν, συμβαίνει το αντίθετο, παρά τις δυσκολίες να επεκταθεί, παρά το βάρος των προηγούμενων ηττών και υποχωρήσεων. Δεκάδες χιλιάδες αγωνιστές/στριες, συνδικαλιστές/στριες, μαθητές λυκείου, σπουδαστές, πρεκάριοι, καταλαμβάνουν το πολιτικό πεδίο. Η εξουσία δηλώνει αποφασισμένη να οδηγήσει τη σύγκρουση στα άκρα αλλά μέχρι σήμερα όλες της οι προσπάθειες να «βγει από τη κρίση» δεν έκαναν τίποτε άλλο παρά να

την εμβαθύνουν. Η κακοφωνία γύρω από το άρθρο 2 ήταν τέτοια ώστε ο LeRoux, ο επικεφαλής της κοινοβουλευτικής ομάδας του PS, πρότεινε την αναθεώρησή του … πριν να τον αποκηρύξει ο LeFoll, ο εκπρόσωπος τύπου της κυβέρνησης. Πρόταση που επαναλήφθηκε με μισόλογα από τον Σαπέν, τον υπουργό εργασίας, για να διαψευσθεί κι αυτός με τη σειρά του από τον Βαλς, στο πλαίσιο της αντιπαλότητας με τον Μακρόν.

Η αρχή μιας δυναμικής διαίρεσης των «από πάνω», η κινητοποίηση σημαντικών τομέων των «από κάτω» ανοίγουν μια πραγματική δυνατότητα να κερδηθεί η απόσυρση του νόμου της Εργασίας και ακόμη να τελειώσει αυτή τη κυβέρνηση από την κινητοποίηση. Τα πολιτικά διακυβεύματα αναδεικνύονται: μετά από την εμπειρία του ΣΥΡΙΖΑ στην Ελλάδα, μια νίκη σήμερα στην Γαλλία θα καταδείξει ότι με τις κινητοποιήσεις της εργατικής τάξης και της νεολαίας και όχι με τις κάλπες είναι δυνατόν να υποχωρήσει η πολιτική της λιτότητας των καπιταλιστών. Ο αντίκτυπος από μια τέτοια επίδειξη δύναμης να γίνει αισθητός στην Ευρώπη και πέρα απ’ αυτή, την ίδια ώρα που το Βέλγιο επίσης αναταράζεται από ένα κύμα απεργιών.

Η δική μας πολιτική

Μια μειοψηφία αποφάσισε να μην αφήσει «τα πράγματα να πάνε μόνα τους», αλλά να κάνει να ακουστεί μια άλλη φωνή, να επιτρέψει στο κίνημα να διαρκέσει και να απαντήσει, να καταγράψει τη δικιά της ξεκάθαρη ατζέντα και να υποχρεώσει από τώρα τη κυβέρνηση σε ελάχιστες αλλά σημαντικές παραχωρήσεις. Προκειμένου να δημιουργήσουμε τώρα το κίνημα του όλοι μαζί, ενώ οι συνδικαλιστικές ηγεσίες οδηγούν στο αδιέξοδο, θα πρέπει να συμβάλλουμε στο να δώσουμε συνοχή και μια στρατηγική επέκτασης σε όλους τους τομείς που επιδιώκουν την αντιπαράθεση. Για το σκοπό αυτό, συνδυάζουμε τις παρακάτω παρεμβάσεις και κατευθύνσεις:

1) Από τα κάτω οικοδόμηση της απεργίας και της σύγκλισης των αγώνων

Επιδιώκουμε να προωθήσουμε εκεί που μπορούμε νέες απεργίες με ξεκάθαρα αιτήματα σε τομείς και φυσικά ενάντια στον Εργασιακό Νόμο, τη κυβέρνηση και το «κόσμο» που τον υποστηρίζει. Οικοδομούμε και κατά περίπτωση στηρίζουμε τους συντονισμούς των αγωνιστών του κινήματος NuitDebout, ώστε να αποτελέσουν σημεία στήριξης που θα καθοδηγήσουν αυτή τη σύγκρουση. Οπωσδήποτε, η μέτρια αλλά υπαρκτή εμφύτευσή μας στην SNCF **[vi]** είναι στρατηγικής σημασίας: είναι στη σημερινή περίπτωση ένας τομέας κλειδί που οι επαναστάτες και ταξικοί αγωνιστές/στριες έχουν την δυνατότητα να θεσπίσουν όργανα αυτό-οργάνωσης (απεργιακές επιτροπές, συντονιστικές επιτροπές) και

δια-σωματειακούς συνδέσμους που μπορούν να πιέσουν τις συνδικαλιστικές ηγεσίες. Μπορούμε να συζητήσουμε συλλογικά τις δυνατότητες που έχουμε μέσα σε άλλους τομείς όπως στη βιομηχανία αυτοκινήτων και την αεροπλοΐα. Αυτό επιβεβαιώνει ότι η εμφύτευση σε στρατηγικούς τομείς είναι ένα καθήκον οικοδόμησης αποφασιστικής σημασίας.

Επιδιώκουμε να δημιουργήσουμε ανώτερα (ομοσπονδιακά) όργανα συντονισμού των απεργιών και των κινητοποιήσεων, κατ' αρχήν των εργατικών τομέων αλλά επίσης και των διαφόρων συλλογικοτήτων του κινήματος που θα μπορούν να έχουν στόχο την σύγκλιση των αγώνων. Οι δομές αυτό-οργάνωσης είναι μέχρι σήμερα πιο αδύναμες από αυτές του 2010. Είναι λοιπόν πολύ σημαντικό να οικοδομηθούν εμβρυακές δομές αυτό-οργάνωσης με ομοσπονδοποίηση στους τομείς που κινητοποιούνται για να μην αφήσουμε τις συνδικαλιστικές ηγεσίες να ελέγξουν από μόνες τους ρυθμούς και τις μορφές της κινητοποίησης.

Το φαινόμενο NuitDebout μαρτυρά την ανάγκη του διαλόγου πέρα από τις διάφορες προσδοκίες και κίνητρα, την δίψα για ανταλλαγή ιδεών και αντιπαράθεση, για δημοκρατία και απόρριψη των καθεστωτικών κομμάτων, πρώτα από όλα του PS. Πέρα από τη μεγάλη του ετερογένεια, το NuitDebout εκφράζει μέσα σε ορισμένους τομείς τη πρόθεση να συνδεθεί με τον κόσμο της εργασίας. Πέρα από τις διαφορές μας με τη πολιτική της LOσχετικά με το κίνημα, η συζήτηση που οργανώθηκε ανάμεσα στον Mercierκαι τον Lordon φανερώνει τη φύση των επίδικων ζητημάτων … και την ανάγκη αυτή η συζήτηση να διεξαχθεί πιο πλατιά, πιο ελεύθερα και λιγότερο αποσπασματική απ' ότι στο παρελθόν. Υπάρχει ένα ελεύθερο πεδίο συζήτησης και δράσης για τις ιδέες μας. Τις υπερασπιζόμαστε σαν κόμμα μέσα στο NuitDebout και μέσα σε όλες τις δομές που μας επιτρέπουν να παρεμβαίνουμε ελεύθερα.

2) Για το ενιαίο μέτωπο μέσα από το στόχο της γενικής απεργίας

Υπερασπιζόμαστε την προοπτική της γενικής απεργίας για να επιτύχουμε την απόσυρση του εργασιακού νόμου. Στηριζόμενοι στη κινητοποίηση και στο κίνημα των απεργιών που επεκτείνεται μέσα στη χώρα, επιχειρηματολογούμε οι συνδικαλιστικές ηγεσίες να καλέσουν για γενική απεργία. Υπερασπίζουμε αυτή τη γραμμή μέσα στα AG που συμμετέχουμε, στις επιτροπές κινητοποίησης, τα συνδικάτα μας, σε όλα αυτά σαν γενική προπαγάνδα του κόμματος. Μέσα από τη συζήτηση και την αντιπαράθεση βοηθούμε να αποσαφηνισθεί η στρατηγική των συνδικαλιστικών ηγεσιών.

Ταυτόχρονα, ο συντονισμός όλων των συνδικαλιστικών δομών, των τάσεων και των αγωνιστών/στριών«της ταξικής πάλης» είναι απαραίτητος για να δομηθεί, να επιβληθεί, να

διευρυνθεί, μια εναλλακτική πολιτική απέναντι σε αυτή των συνδικαλιστικών ηγεσιών, στη βάση της αυτό-οργάνωσης, της κινητοποίησης, της πολιτικής προπαγάνδας, των επιτροπών, του τοπικού και περιφερειακού συντονισμού.

3) Ένα πρόγραμμα για μια αντεπίθεση του κόσμου της εργασίας

Το κίνημα αμφισβητεί τη νομιμότητα αυτής της κυβέρνησης, όλη η πολιτική της οποίας συμβολίζεται από τον εργασιακό νόμο. Προφανώς δεν επιτρέπουμε να θεωρηθεί ότι μια απλή κυβερνητική αλλαγή θα αλλάξει τα πράγματα. Μια ανοιχτή κυβερνητική κρίση θα εξασθενίσει όλες τις εξουσίες και τους θεσμούς της αστικής τάξης και θα επιτρέψει στην εργατική τάξη να αποκτήσει εμπιστοσύνη για την ικανότητά της να παρεμβαίνει πολιτικά.

Στα αριστερά του PS, κάποιοι αποβλέπουν να αποκομίσουν κέρδη από το κίνημα προτείνοντας θεσμικές λύσεις. Αυτή προφανώς είναι η περίπτωση των μετωπιστών. Ο Μελανσόν κάνει από τη μεριά του μια επιστροφή γύρω από ένα σχέδιο λαϊκίστικο και αρχηγικό και ποζάρει σαν ένας θεόσταλτος άνθρωπος για τους θεσμούς, ο αναντικατάστατος άνθρωπος της εξουσίας και καθώς το Μέτωπο της Αριστεράς καταρρέει και το PC βρίσκεται σε κρίση, είναι πιθανό να αναγκασθούν να υποστηρίξουν την υποψηφιότητα του Μελανσόν.

Από την άλλη πλευρά, μέσα στο κίνημα, ένας αριθμός αγωνιστών οδηγήθηκε στο να θέσει το ζήτημα της αναγκαιότητας της γενικής απεργίας και του μπλοκαρίσματος της οικονομίας. Αυτό βάζει στην ημερήσια διάταξη τη προοπτική μιας άλλης κοινωνίας και το ζήτημα της εξουσίας. Το κίνημα βάζει ζητήματα που πηγαίνουν πέρα από το νόμο El-Khomri.

Απέναντι στο πρόβλημα της ανεργίας και της επισφαλούς εργασίας, είμαστε αντίθετοι με το κομμάτιασμα του χρόνου εργασίας χωρίς μείωση του μισθού, για ένα αληθινό CDI **[vii]** ή ένα καθεστώς για όλες και όλους. Αυτό θέτει το πρόβλημα μιας άλλης οργάνωσης της παραγωγής στην υπηρεσία των συλλογικών αναγκών, των αποφάσεων και του ελέγχου, επομένως της απαλλοτρίωσης των μεγάλων καπιταλιστικών ομίλων. Αποτελεί επίσης μια προϋπόθεση που θα επιτρέψει τον οικονομικό σχεδιασμό και μα οικολογική μετάβαση (αντικατάσταση των πυρηνικών και του πετρελαίου με καθαρές ενεργειακές πηγές...).

Μέσα στο κίνημα, το ζήτημα της δημοκρατίας έχει τεθεί επίσης από την καταστολή, τον 49-3 και την εκ νέου ψήφιση της κατάστασης εκτάκτου ανάγκης. Απέναντι στον αντιδημοκρατικό χαρακτήρα των θεσμών, μόνο η αυτο-οργάνωση των εργαζομένων θα τους επιτρέψει να καθορίσουν τη μοίρα τους. Το ζήτημα της δημοκρατίας μας επιστρέφει στην

αναγκαιότητα του εργατικού ελέγχου και στο ζήτημα της πολιτικής εξουσίας. Προωθούμε ριζοσπαστικά δημοκρατικά συνθήματα (αποζημίωση των εκλεγμένων με το μέσο μισθό, ανακλητότητα...). Υποστηρίζουμε τους αγώνες των γυναικών, των LGBTI, όλων των καταπιεσμένων, για ίσα δικαιώματα, πραγματική ισότητα και χειραφέτηση.

Η κλιμάκωση της καταπίεσης της κυβέρνησης του PS έχει αποκαλύψει στα μάτια πλατιών στρωμάτων εργαζομένων και νεολαίας το πραγματικό πρόσωπο του κρατικού μηχανισμού. Αυτή τη βία υφίστανται καθημερινά οι κάτοικοι των λαϊκών συνοικιών και ειδικότερα ο πληθυσμός με μεταναστευτική προέλευση. Αντιμαχόμαστε με αυτή την έννοια όλες τις ρατσιστικές και ασφαλίτικες πολιτικές της κυβέρνησης στο εσωτερικό και τους ιμπεριαλιστικούς πολέμους στο εξωτερικό και παλεύουμε μέχρι τη ρήξη με όλους τους θεσμούς της ΕΕ, για μια σοσιαλιστική Ευρώπη των εργαζομένων.

Μόνο μια κυβέρνηση των ίδιων των εργαζομένων, προερχόμενη από τη κινητοποίηση και τις δομές αντι-εξουσίας των καταπιεσμένων μπορεί να ολοκληρώσει ένα τέτοιο πρόγραμμα και να ανοίξει το δρόμο για μια αταξική κοινωνία χωρίς κράτος, το σοσιαλισμό.

Πολλαπλασιάζουμε τις ανοιχτές αντικαπιταλιστικές συγκεντρώσεις για να υποβάλλουμε αυτές τις ιδέες και το πρόγραμμα στη συζήτηση, να το αποσαφηνίσουμε, να το εμπλουτίσουμε, σε σύνδεση με την οικοδόμηση των αγώνων.

Η εκλογική μας καμπάνια θα τοποθετηθεί στη συνέχεια αυτών των πολιτικών αξόνων, θα είναι η ευκαιρία να προκαλέσει την πραγματική εισβολή της νεολαίας και του κόσμου της εργασίας στο κέντρο της πολιτικής συζήτησης. Φέρνουμε ένα σχέδιο για την ενοποίηση των αντικαπιταλιστών και επαναστατών, για ένα κόμμα διεθνιστικό για την χειραφέτηση των εργαζομένων και των νέων από τους ίδιους.

Αυτό είναι το νόημα της καμπάνιας μας για μια υποψηφιότητα εργατική, μια υποψηφιότητα αναπόσπαστο μέρος του κινήματος, βγαλμένη μέσα από τους αγώνες. Δεν υπάρχει από τη μια μεριά η παρέμβασή μας στο κίνημα για την επέκτασή του και από την άλλη μεριά η υποψηφιότητα του Philippe για τη προεδρία. Εμείς θεωρούμε ότι απαιτείται μια τέτοια πολιτική ώστε ο κόσμος της εργασίας και η νεολαία να επανοικειοποιηθούν τη πολιτική μάχη και να αντιπροσωπευθούν οι ίδιοι.

Πλατφόρμα Α, 7 Ιουνίου 2016

Σημείωση Μεταφραστή: Η τελευταία παράγραφος της ως άνω απόφασης του NPA, αφορά την

μέχρι σήμερα άρνηση της ηγεσίας του NPA να κατεβάσει υποψήφιο για τις επερχόμενες Προεδρικές εκλογές της Γαλλίας (σε αντίθεση με όλες τις προηγούμενες φορές) με τη σκέψη να στηριχθούν άλλοι υποψήφιοι, ίσως και ο Μελανσόν ή άλλοι. Οι αριστερές τάσεις και ομάδες με αυτή την απόφαση που πλειοψήφησε προτείνουν για προεδρικό υποψήφιο του NPA τον Φιλίπ Πουτού (είχε κατέβει και την προηγούμενη φορά, μετά τον Μπεζανσενό, ο οποίος αρνείται να είναι υποψήφιος). Σημαίνει δηλαδή μια αυτόνομη κάθοδο του NPA στις προεδρικές εκλογές.

[i] CPN :Conseil Politique National, Εθνικό Πολιτικό Συμβούλιο
[ii] CICE: Crédit d'impôt pour la compétitivité et l'emploi, Έκπτωση φόρου για την ανταγωνιστικότητα και την απασχόληση
[iii] Άρθρο 49.3 του συντάγματος, που ονομάζεται «δέσμευση της ευθύνης», επιτρέπει στην κυβέρνηση προωθήσει ένα νομοσχέδιο χωρίς ψηφοφορία στη βουλή.
[iv] RAPT: Régie Autonomedes Transports Parisiens, Αυτόνομος Οργανισμός Παρισινών Συγκοινωνιών
[v] Roissy: καθημερινή ονομασία που χρησιμοποιείται για το αεροδρόμιο Σαρλ ντε Γκολ
[vi] SNCF: Οργανισμός Σιδηροδρόμων Γαλλίας
[vii] CDI: Contrat à duréeindéterminée Συμβάσεις Εργασίας αορίστου χρόνου.